

43. ԱՄՈՐԹՈՎ ՀԱՐՍԸ

Կըլնի չիլնի մի աղջիկ: Էս աղջիկը զարիւր տեղ հարս գնացած ա ըլնում: Զատիկ շարթին Էս հարսի աղպերը գալիս ա քվորը տանի հերանց, որ մի քանի օր ընդե կենա, հորնըմոր հեննա, բարեկամ-ների հեննա, ես ինչ գիտամ՝ տես ու ճանանչի հեննա ուրախանա, էլ եդ դա կեսառանց գեղը: Չունքի հերանց գեղը մոտիկ ա ըլնում, ընդուր հմար էլ ձի չի նիւում, վեր ա կենում աղպոր հեննա ոտով ընկնում ճամփա: Ինքն էլ էդ վախտերքը էրկուֆոգիս ա ըլնում, որ ըսօր, էգուց պտի ազատվեր:

Գալիս են գալի, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, խելի տեղ դալիս են, մի դաֆիլ քվոր ցավը բռնում ա:

Ի՛նչ անի, ի՛նչ լանի, աղպորն ասում ա.— Դու աղաք-աղաք գնա՛, ես գալիս եմ:

Նրա բախտիցը ըտերանք մի էր ա ըլնում. էթում ա էդ էրի մի-ջին ինքն իրան աղատվում, բերում մի սի՛րուն, նա՛շխուն, դըմբըռ-ճիկ, լխտիկ-մխտիկ էրեխա: Դոգնոցը եդ ա անում, ճոճ կապում էրի միջին, էթում ծառի լեն տերեւներ պոկոտում, բերում էրեխին տոտաշոր, թաթաշոր շինում, էրեխին լավ լազաթին փաթթում, դնում ճոճը: Ինքն իրան բերում ա էրեխի անումը դնում Օրսագլու, նըս-տում ըտե ճոճն օրորում, ասում.

Նանի՛կ, նանի՛կ, Օրսագյո՛ւլ,
 Օրդ թամամ, Օրսագյո՛ւլ:
 Լենատերև տոտաշոր,
 Նեղատերև թաթաշոր:
 Զեյրանը քեզ ծիծ կտա,
 Քամին կգա, կօրորա:

Ասում ա՝ օրորում, ասում՝ օրորում, ընչանք էրեխի քունը տա-
 նում ա: Եննա էրեխի ջուխտ թուշը պաշում ա, ըտե օխտը բեռը ար-
 տասունք չափում, լաց ըլնում, թողում գալի աղպոր եննուցը հաս-
 նում: Աղպորիցն էլ ամանշում ա, բան չի ասում նրան, ընչանք հաս-
 նում ա հերանց գեղը, մորը թաքուն անկաջին ասում, թե. «Ըսե՛նց,
 ըսե՛նց, ըսե՛նց բան, ֆլա՛ն էրումը ազատվել եմ, մի էրեխա բերե,
 ընդե ճոճ շինե, միջին քուն դրե, էկե»:

Նո՛ր մերը մարդ ա դրկում, էրը սալըղ տալի, որ էթան բերեն:
 էթում են ման գալի, էրը գտնում, նի մննում տենում՝ դո՛րթ որ էրե-
 խեն ճոճի միջին, մի ջեյրան էլ էկել ա, նրան ծիծ ա տալի: Վեր են
 ունում էրեխին սաղ-սալամաթ բերում տուն:

Էլ ի՛նչ ասիլ կուղի, մերը էրեխին որ տենում ա, ուրախանում,
 աշխարով մին ա ըլնում: Նո՛ր բերում են էրեխին կնքում, անում
 էլի դնում Օրսագյուլ, ոնց որ մերը դրել էր:

